

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק כ"ז

קונטרס 327

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עֵינְךָ תִּרְאֶינָה יְרוּשָׁלַם, כָּלָא לְטַב, כָּלָא בְּרַחֲמֵי. דְּכַתִּיב,
(ישעיה נד) וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבְּצֶךָ.

תְּמִיד עֵינֵי יי' אֶלְהִיךָ בְּהַ מְרִשִׁית הַשָּׁנָה. מְרִשִׁית
חֶסֶר א' כְּתִיב, וְלֹא רֵאשִׁית בְּאַלְף. מָאן הִיא.
ה"א דְּלַתְתָּא. וְלֵעִילָא כְּתִיב, (איכה ב) הַשְּׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם
אֶרֶץ תִּפְאָרֶת יִשְׂרָאֵל. מָאן טַעֲמָא הַשְּׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם
אֶרֶץ. מִשׁוּם דְּכַתִּיב, (ישעיה נ) אֶלְבִּישׁ (דף רצ"ד ע"א)
שָׁמַיִם קְדָרוֹת, וְעֵינַיִן בְּקְדָרוֹתָא, בְּגוּוֹנָא אוּכְמָא
אֶתְחַפּוּ.

מְרִשִׁית הַשָּׁנָה, מָאן אֶתְרַ מְסַתְּפְלִין בִּירוּשָׁלַם אֶלִין
עֵינֵי יי', חֲזוּר וּפִירֵשׁ, מְרִשִׁית הַשָּׁנָה, דְּהוּא

ספר מאורות הזהר

לְמַחֲמֵי יוּמָא דָּא, הִנֵּה שְׂמַח וְצִפְפָּה עָלֵינוּ, עֲבָדִינָן רַעוּתִיָּה, וְהִיא הַלּוּלָא לְכָל עֲלָמָא,
כְּמָה שְׂכַתְּב בְּאֲדָרָא זוּטָא (הַאֲזִינוּ דָּף רל"א:). (דְּבַר יוֹם בְּיוֹמָא)

(ט) בְּל"ג לְעֶמֶר אָנוּ עוֹשִׂים מִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה
בִּישְׂרָאֵל מִתְאַבְּלִים בְּפִטְרֵת מִשָּׁה עַל שְׁלֹא נִכְנַס לְאֶרֶץ, וּבְל"ג לְעֶמֶר אָנוּ עוֹשִׂים
מִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה, שְׁשִׁמְחִים שְׁנִיצוּצֵי נְשָׁמַת מִשָּׁה שְׁנִכְנַסוּ בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי. (הִילּוּלָא
רְבָא דָּף כ"ב לְהַרְבַּע יַעֲקֹב אֲנָהוּרִי)

בְּיוֹם פְּטִירַת מִשָּׁה רַבִּינוּ נִשְׁתַּפְּחוּ ג' מֵאוֹת הַלְכוֹת עַל יְדֵי אֲבָלָם אַחַר מִשָּׁה רַבִּינוּ,
עַל כֵּן הוּא תַעֲנִית. מָה שְׁאִין כֵּן בְּפִטְרֵת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שְׁגָלָה הַסּוּדוֹת וְכָל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דִּינָא בְּלֹא אֱלֹהִי, וְדִינָא אֶתְאַחַד מִסְטָרְהָא, אַף עַל גַּב
דְּלֹאוּ הוּא דִּינָא מִמֶּשׁ. וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה, אַחֲרִית שָׁנָה
וְדַאי דִּינָא אֲשַׁתְּכַח. דְּהָא כְּתִיב, (ישעיה א) צֶדֶק יִלִּין
בָּהּ, דְּהִיא אַחֲרִית הַשָּׁנָה.

תָּא חַזִּי, א' בְּלַחֲדוּי אַקְרִי רַאשׁוֹן, דְּכַר. בְּאֶל"ף סְתִים
וְגַזִּי מַה דְּלֹא אֶתִידַע. כַּד אֶתְחַבֵּר הָאִי אֶל"ף
בְּאַתְרַ אַחְרָא, אַקְרִי רַאשִׁית. וְאִי תִימָא דְאַתְחַבְרָא.
לֹא. אֶלֹא אֶתְגַּלְיָא בֵּיהּ, וְנִהִיר לֵיהּ, וּכְדִין אַקְרִי
רַאשִׁית. וְאֶפִּילוּ בְּהָאִי רַאשִׁית, לֹא אֲשַׁגַּח בִּירוּשְׁלָם,
דְּאֶלְמָלֵא הוּת בְּהָאִי, אֶתְקַיְיַמַת תְּדִירָא. אַבְל מִרְשִׁית

ספר מאורות הזהר

האדרא זוטא ביום פטירתו, ועל ידי זה השמחה והחדנה ביום ההוא שנתגלו הני רזין
עלאין, לכן ל"ג לעמר הוא יום שמחה. (שער יששכר מאמרי חדש איר, מאמר ג"ל עיני, אות
כ"ג)

(י) ל"ג בעמר בחינת ג"ל עיני ואביטה נפלאות מתורתך
ל"ג בעמר בחינת ג"ל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, בחינת סתרי תורה, בחינת
איה, שעל ידי זה זוכין לתשובה שלמה אמן ואמן. (ספר לקושי הלכות הלכות גבית חוב
מהיתומים הלכה א)

שני פעמים בשנה חק ולא יעבר הולכים כל חכמי סגלה וכו' למירון, ושם פורסים
אהל אחד מן קברו של רשב"י עד קברו של רבי אלעזר, ויושבים שם בין רשב"י

ההוא חד דאקדים, אתחבר בשכינתא,
וקיימא בדרגא דצדיק.

אלא, למלפא דשדר לכל בני מתא,
דישתפחון עמיה ביום פלן, ברוך
פלן. עד דהוו מזמני גרמיהו אינון בני מתא,
אקדים חד ואתא לההוא אתר. בין פן ובין פן
אתא מלפא, אשפח לההוא בר נש דאקדים
תמן, אמר ליה, פלן בני מתא אן אינון. אמר
ליה, מארי, אנא אקדימנא מנייהו, והא אינון
אתאן אבתראי לפקודא דמלפא. פדין, טב
בעיני מלפא, ויתיב תמן בהדיה, ואשתעי
עמיה, ואתעביד רחיקא דמלפא. בין פן (ד)
קל"א ע"ב) ובין פן, אתו כל עמא, ואתפייס
מלפא עמהון, ושדר לון לשלם. אבל אי אינון
בני מתא לא אתיון, וחד לא אקדים לאשתעי
קמי מלפא, לאתחזא בגינייהו דהא כלהו
אתיון. מיד בעיס ורגיז מלפא.

אוף הכא, פיון דחד אקדים, ואשתכח בבי
כנישתא, ושכינתא אתיא ואשפח ליה,
פדין אתחשיב פאלו פלהו אשתכחו תמן.
דהא דא אוריף לון תמן. מיד אתחברת עמיה
שכינתא, ויתבי בזוגא חד, ואשתמודע
בהדיה, ואותיב ליה בדרגא דצדיק. ואי חד
לא אקדים ולא אשתכח תמן, מה כתיב, (ישעיה
ו) מדוע באתי ואין איש. ואין עשרה לא כתיב,
אלא ואין איש, לאתחברא בהדאי, למהוי
גבאי, פמה דאת אמר איש האלהים למהוי
בדרגא דצדיק.

ורא עוד, אלא דאשתמודע בהדיה, ושאל
עלוי, אי יומא חד לא אתי, פמה
דאוקימנא, דכתיב, (ישעיה ו) מי בכם ירא יי'
שומע בקול עבדו. והא אתערנא בהאי
דכתיב, אלי קורא משעיר, דהא דרגא בטר דרגא, דרגא גו דרגא, ההוא

בשכינה ועומד בדרגת צדיק! ?
אלא, למלך ששלח לכל בני
העיר שימצאו עמו ביום פלוני
במקום פלוני. עד שהיו מזמנים
את עצמם אותם בני העיר,
הקדים אחד וביא אל אותו מקום.
בינתים בא המלך ומצא את אותו
איש שהקדים לבא לשם. אמר לו,
איה הם פלונים בני העיר? אמר
לו, מורי, אני הקדמתי מהם, והרי
הם באים אחרי לפקדת המלך.
ואז הוטב בעיני המלך, ויושב
שם עמו ומדבר עמו, ונעשה
אהוב המלך. בינתים באו כל
העם, והתפייס עמם המלך ושלח
אותם לשלום. אבל אם אותם בני
העיר לא באים, ואחד לא מקדים
לדבר לפני המלך להראות
בשבילם שהרי כלם יבאו, מיד
כועס ורוגז המלך.

אף כאן, פיון שאחד הקדים
ונמצא בבית הכנסת, ושכינה
באה ומוצאת אותו, אז נחשב
פאלו כלם נמצאו שם, שהרי זה
האריך להם שם. מיד מתחברת
עמו שכינה ויושבים בזוג אחד,
ונודע עמה, ומושיבה אותו
בדרגת צדיק. ואם אחד לא
מקדים ולא נמצא שם, מה כתוב?
(ישעיה ו) מדוע באתי ואין איש. לא
כתוב ואין עשרה, אלא ואין איש,
להתחבר עמי להיות אלי, כמו
שנאמר איש האלהים, להיות
בדרגת צדיק.

ורא עוד, אלא שנודע עמה,
ושאלת עליו אם יום אחד לא
בא, כמו שבארנו, שכתוב (שם) מי
בכם ירא ה' שמע בקול עבדו.
והרי התעוררנו בנה שכתוב, אלי
קרא משעיר, שהרי דרגה אחר
דרגה ודרגה תוף דרגה אותו
שומר קורא בחיל בכל יום ויום.

הוא דרגא גו דרגא, דרגא בטר דרגא, דרגא גו דרגא, ההוא

שומר, קורא בחילא בכל יומא ויומא, ודא איהו שומע בקול עבדו, עבדו, דא מטטרון. ובגין כך, זכאה איהו מאן דאקדים לבי כנישתא, לסלקא בהווא דרגא עלאה דקאמרן.

כד אתי צפרא, וצפורא אשתכחו בבי כנישתא, בעו לאשתפחא בשירין ותושבחן דדוד. והא אוקימנא, דסדורא איהו לאתערא רחימו לעילא ותתא, לאתקנא תקונין, ולאתערא חדוה. דהא בגין דא ליואי מתערי לאתערא רחימו וחדוה לעילא, באינון שירין ותושבחן.

וזמן דמשתעי בבי כנישתא במלין דחול, ווי ליה, דאחזי פרודא, ווי לית דגרע מהימנותא. ווי ליה דלית ליה חולקא באלהא דישראל. דאחזי דהא לית (ליה) אלהא, ולא אשתבח תמן, (ולית ליה חולקות ביה) ולא דחיל מניה, ואנהיג קלנא בתקוונא (מ"א בתקופא) עלאה דלעילא.

דהא בשעתא דישראל מסדרי בבי כנישתא, סדורא דשירין ותושבחן וסדורא דצלותא, כדין מתכנשי תלת משריין דמלאכי עלאי. משרייתא חדא, אינון מלאכין קדישין (עלאי) דקא משבחן לקודשא בריה הוא ביממא, בגין דאית אחרנין דקא משבחן לקודשא בריה הוא בליליא. ואחרנין (מ"א ואל"י) אינון דקא משבחן לקודשא בריה הוא, ואמרין שירין ותושבחן בהדיהו דישראל ביממא.

משרייתא תניינא, אינון מלאכין קדישין, דמשתפחי בכל קדושה וקדושה דישראל, מקדשי לתתא. ובשולטנא דלהון, כל אינון דמתערין בכל אינון רקיעין, (מ"א היכלין)

והו שומע בקול עבדו. עבדו זה מטטרון. ולכן אשרי המקדים לבית הכנסת, לעלות לאותה דרגה עליונה שאמרנו.

בשבא הבקר והצבור נמצאים בבית הכנסת, צריכים להמצא בשירות ותשבחות של דוד. והרי בארנו, שסדור הוא לעורר אהבה למעלה ולמטה, לתקן תקונים ולעורר שמחה, שהרי בשביל זה הלויים מתעוררים לעורר אהבה ושמחה למעלה באותם שירות ותשבחות.

ומי שמדבר בבית הכנסת בדברי חל - אוי לו! שמראה פרוד. אוי לו! שגורע את האמונה. אוי לו! שאין חלק באלהי ישראל. שמראה שהרי אין (א) אלוה ואינו נמצא שם (ואין לו חלק בה) ולא פוחד ממנו, ומנהיג קלון בתקוין (בחוק) העליון שלמעלה.

שהרי בשעה שישאל מסדרים בבית הכנסת סדור של שירות ותשבחות וסדור התפלה, אז מתכנסים שלש מחנות של מלאכים עליונים. מחנה אחד הם מלאכים קדושים (עליונים) שמשבחים את הקדוש ברוך הוא ביום, משום שיש אחרים שמשבחים את הקדוש ברוך הוא בלילה. ואחרים (ואלה) הם שמשבחים את הקדוש ברוך הוא ואומרים שירות ותשבחות עם ישראל ביום.

מחנה שני הם מלאכים קדושים שנמצאים בכל קדושה וקדושה של ישראל, ומקדשים למטה. ובשולטון שלהם, כל אותם שמתעוררים בכל אותם רקיעים (היכלות) באותה תפלה של ישראל (שמ"ב).

מחנה שלישי הם עלמות עליונות, שמתקנות עם הגבירה, ומתקנות אותה

בַּהֵיחָא צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל (ס"א דמיושב).
 מִשְׂרִייתָא תְּלִיתָאָה אֵינוֹן עוֹלָמְתָן עֲלָאִין.
 דְּקָא מִתְתַּקְנִי עִם מְטְרוֹנִיתָא,
 וּמִתְקַנֵּי לָהּ לְאֶעְלָא לָהּ קָמִי מְלָכָא, וְאֵלִין
 אֵינוֹן מִשְׂרִיין עֲלָאִין עַל פְּלָהוּ. וְכִלְהוּ
 מִתְתַּקְנִי, בְּסִדְוֵרָא דִּישְׂרָאֵל דִּמִּתְתַּקְנִי לְתַתָּא,
 בְּאֵינוֹן שִׁירִין וְתוֹשְׁבֵיחֵן, וּבַהֵיחָא צְלוֹתָא דְּקָא
 מְצִלוּ יִשְׂרָאֵל. פִּיּוֹן דְּאֵלִין תְּלַת מִשְׂרִיין
 מִזְדַּמְנֵן, כְּדִין יִשְׂרָאֵל פְּתַחֵי שִׁירְתָּא, וְזִמְרֵי
 קָמִי מְאָרִיהוֹן. וְהֵיחָא מִשְׂרִייתָא חָדָא, דִּי
 מְמַנָּא לְשַׁבְחָא לְמְאָרִיהוֹן בִּימְמָא, אִזְדַּמְנֵן
 עֲלֵיהוּ, וְזִמְרֵי עֲמָהוֹן כְּחָדָא, בְּאֵינוֹן שְׁבַחֵי
 דְּדוֹד מְלָכָא, וְהָא אוֹקִימְנָא מְלִי.

בְּהַהוּא זְמַנָּא דְּמִסִּימֵי יִשְׂרָאֵל שְׁבַחֵי דְּאֵינוֹן
 תְּשַׁבְּחֵן דְּדוֹד, כְּדִין תוֹשְׁבֵיחָתָא
 דְּשִׁירְתָּא דִּימָא, כְּמָה דְּאוֹקִימְנָא. וְאִי תִימָא,
 הָאִי תוֹשְׁבֵיחָתָא אֲמָאִי אִיהִי בְּתִקּוּנָא בְּתִרְיִיתָא
 בְּתַר שְׁבַחֵי דְּדוֹד, וְהָא תוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
 אֲקִדִּימַת לְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, וְאֲקִדִּימַת
 לְנִבְיָאִים, וְאֲקִדִּימַת לְכְּתוּבִים, וּכְמָה
 דְּאֲקִדִּימַת, הֵכִי אֲצַטְרִיף לְאֲקִדְמָא. (נ"א בְּשִׁירְתָּא).
 אֲלֵיָא, מְגוּ דְּפִנְסַת יִשְׂרָאֵל לֹא אֲתַתְּקַנַּת אֲלֵא
 מִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, מִשּׁוּם הֵכִי אֲצַטְרִיף
 לוֹמַר לָהּ בְּשִׁירוֹתָא דִּתְקוּנָהָא, וְהָאִי
 תוֹשְׁבֵיחָתָא מְעֵלִיא, מִכָּל שְׂאָר תְּשַׁבְּחֵן
 דְּעֵלְמָא. וְאִיהִי לֹא אֲתַתְּקַנַּת מִכְּלָהוּ, כְּמָה
 דְּאֲתַתְּקַנַּת (דף קל"ב ע"א) מִתוֹשְׁבֵיחָתָא דָּא. וּבְגִין
 דָּא, אִיהִי סְמוּךְ לְצְלוֹתָא דְּמִיּוֹשֵׁב, כְּמָה
 דְּאוֹקִימְנָא.

בְּהַ שְׁעָתָא כַּד שִׁירְתָּא דִּימָא אֲתַמְר, מִתְעַטְרָא
 כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל בְּהַהוּא כְּתָרָא, דְּזַמִּין קְדָשָׁא
 כְּרִיף הוּא לְאֶעְטְרָא לְמְלָכָא מְשִׁיחָא, וְהַהוּא כְּתָרָא גְלִיפָא מְחַקְקָא בְּשִׁמְחָן

לְהַכְנִיסָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאֵלָה הֵם
 הַמְּחַנְנוֹת הָעֲלִיוֹנִים עַל כָּלָם. וְכִלְמָס
 מִתְתַּקְנִים בְּסִדְוֵר שִׁישְׂרָאֵל
 מִתְתַּקְנִים לְמִטָּה, בְּאוֹתָם שִׁירוֹת
 וְתַשְׁבְּחוֹת וּבְאוֹתָהּ תְּפִלָּה
 שְׁמִתְפַּלְלִים יִשְׂרָאֵל. פִּיּוֹן
 שְׁמִזְדַּמְנִים שְׁלֹשַׁת הַמְּחַנְנוֹת
 הַלֵּלוּ, אִזְ יִשְׂרָאֵל פּוֹתְחִים בְּשִׁירָה
 וּמְזַמְרִים לְפָנֵי רְבוּנָם. וְאוֹתוֹ
 מְחַנְנָה אֶחָד, שְׁמִמְנָה לְשַׁבַּח אֶת
 רְבוּנָם בַּיּוֹם, מְזַדְּמָנִים עֲלֵיהֶם
 וּמְזַמְרִים עִמָּם כְּאֶחָד בְּאוֹתָם
 הַשְּׁבַחִים שֶׁל דּוֹד הַמֶּלֶךְ, וְהָרִי
 בְּאַרְנוֹ אֶת הַדְּבָרִים.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁמִסִּימֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
 הַשְּׁבַחִים שֶׁל אוֹתָן תְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל
 דּוֹד, אִזְ הַתְּשַׁבְּחַת שֶׁל שִׁירַת הַיָּם
 כְּמוֹ שְׁבַאֲרָנוּ. וְאִם תֵּאמַר, הָרִי
 הַתְּשַׁבְּחַת הַזֹּאת לְמָה מְתַקְנַת
 אֲחִירוֹנָה אֲחַר שְׁבַחֵי דּוֹד, וְהָרִי
 תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב קוֹדְמַת לְתוֹרָה
 שְׁבַעַל פֶּה, וְקוֹדְמַת לְנִבְיָאִים,
 וְקוֹדְמַת לְכְּתוּבִים, וּכְמוֹ שְׁקוֹדְמַת
 - כֶּף צְרִיף לְהַקְדִּים (בְּשִׁירָה)?

אֲלֵיָא מִתּוֹךְ שְׁפִנְסַת יִשְׂרָאֵל לֹא
 מְתַקְנַת אֲלֵא מִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
 מִשּׁוּם כֶּף צְרִיף לוֹמַר אוֹתָהּ
 בְּרֵאשִׁית תְּקוּנָהָ, וְזוֹ הַתְּשַׁבְּחַת
 הַמְּעֵלָה מִכָּל שְׂאָר הַתְּשַׁבְּחוֹת
 שְׁבַעַל פֶּה. וְהָאִי לֹא הַתְּתַקְנָה
 מִכָּלָן כְּמוֹ שֶׁהַתְּתַקְנָה מִהַתְּשַׁבְּחַת
 הַזֹּאת, וְלִכֵּן הִיא סְמוּכָה לְתַפְלַת
 מִיֵּשֵׁב, כְּמוֹ שְׁבַאֲרָנוּ.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּשֶׁנֶּאֱמַרְתָּ שִׁירַת
 הַיָּם, מִתְעַטְרַת כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל
 בְּאוֹתוֹ כְּתַר שְׁעָתֵיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְעַטֵּר אֶת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ,
 וְאוֹתוֹ כְּתַר גְּלוּף וְחִקוּק בְּשִׁמּוֹת
 קְדוּשִׁים, כְּמוֹ שֶׁהַתְּעַטֵּר הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אוֹתוֹ יוֹם שְׁעָבְרוּ
 יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם וְהִטְבִּיעַ אֶת כָּל

כְּרִיף הוּא לְאֶעְטְרָא לְמְלָכָא מְשִׁיחָא, וְהַהוּא כְּתָרָא גְלִיפָא מְחַקְקָא בְּשִׁמְחָן

מחנות פרעה ופרשיו. ומשום כך
צריך אדם לשים רצונו בשירה
הזו. וכל מי שזוכה לה בעולם
הזה, זוכה לראות את מלך
המשיח בתקוני אותו הפתח
ובחגיגת כלי זינו, וזוכה לשבח
שירה זו שם, והרי בארנו את
הדברים.

בין שמגיע אדם לישתבח, נוטל
הקדוש ברוך הוא אותו הפתח
ושם אותו לפניו, ונקנסת ישראל
מתחילה להתחמק לבא לפני
המלך העליון, וצריך לכלל אותה
בשלוש עשרה מדות הרחמים
העליונות שמהן מתברכת, והם
שלושה עשר בשמים עליונים,
כמו שנאמר (שיר השירים ד) נרד
וכרכם קנה וקנמון וגו', וכאן הם:
שיר, ושבתה, הלל, וזמרה, עז,
וממשלה, נצח, גדלה, גבורה,
ותפארת, קדשה. הרי שנים עשר.
אחר כך לחברה עמם ולומר
ומלכות, והיו שלשה עשר, משום
שהיא מתברכת מהם.

ורבן צריך בשעה שנקללת
ביניהם, לשים בזה לב ורצון ולא
לדבר כלל, שלא להפסיק
ביניהם, ואם מפסיק ביניהם,
יוצאת שלהבת אחת מתחת כנפי
הקרובים, וקוראת בחיל
ואומרת: פלוני שהפסיק את
גאות הקדוש ברוך הוא, יתפלה
ופסק, שלא יראה גאות המלך
הקדוש, כמו שנאמר (ישעיה כו) ובל
יראה גאות ה', משום ששלושה
עשר האלה הם גאות ה'.

מבאן והלאה - אל ההודאות כו'.
זה המלך העליון שהשלוש פלו
שלו, כמו שנאמר, שיר השירים
אשר לשלמה, למלך שהשלוש
שלו. משום שכל השבחים הללו
הם אל קנסת ישראל

אמר שיר השירים אשר

קדישין, כמה דאתעטר קדשא בריך הוא
ההוא יומא דאעברו ישראל ית ימא, ואטבע
לכל משריין דפרעה ופרשוהי. בגין דא, בעי
בר נש לשוואה רעותיה בהאי שירתא. וכל
מאן דזכי לה בהאי עלמא, זכי למחמי
למלכא משיחא בתקוני ההוא כתרא, ובחגירו
דזיגיה, וזפי לשבחא האי שירתא תמן, והא
אוקימנא מלי.

בין דמטי בר נש לישתבח נוטל קדשא בריך
הוא ההוא פתרא, ושוי ליה קמיה, ופנסת
ישראל שריאת לאתתקנא למיתי קמי מלכא
עלאה. ואצטריך לאכללא לה, בתליסר מכילין
דרחמי עלאי, דמנהון אתברכת. ואינון תליסר
בוסמין עלאין, כמה דאת אמר, (שיר השירים ד) נרד
וכרכום קנה וקנמון וגו', והכא אינון, שיר,
ושבתה, הלל, וזמרה, עז, וממשלה, נצח,
גדולה, וגבורה, תהלה, ותפארת, קדושה. הא
תריסר. ולבתר לחברא לה בהדייהו, ולומר
ומלכות, והווי תליסר. בגין דאיהי מתברכא
מנייהו.

ועל דא אצטריך, בשעתא דאתכלילת בינייהו,
לשוואה לבא ורעותא בהאי, ולא לישתעי
כלל, דלא לפסוק בינייהו. ואי פסיק בינייהו,
מתחות גרפי פרובביא נפיק חד שלהובא,
וקארי בחילא ואמר, פלניא די פסיק גאותא
דקודשא בריך הוא, ישתעי ויתפסק, דלא
יחמי גאותא דמלכא קדישא, כמה דאת אמר
(ישעיה כו) ובל יראה גאות ה', בגין דאלין תליסר
אינון גאות יי'.

מבאן ולהלאה אל ההודאות כו', דא מלכא
עלאה דשלמא כלא דיליה, בגין דכל
הני שבחן אינון לגבה דפנסת ישראל פד
משתבחא במשרייתא דלתתא. כמה דאת

כְּשֶׁמִשְׁתַּבַּחַת בַּמִּחְנֶה שְׁלֹמֹה,
כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר
לְשֹׁלֹמֹה, לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.
מִשֵּׁם הַלְּאֵה - יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא
חֹשֶׁךְ עֲשֵׂה שְׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת הַכֹּל.
וְהָרִי הַתְּעוֹרְרוֹנוּ בְּזֶה, וְהַתְּעוֹרְרוּ
הַחֲבֵרִים שְׁאַלְהֵם תְּקוּנֵי הָעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן (אל אדון).

א"ל ב"ר ר' - תְּקוּנֵי הָעוֹלָם
הַתְּחִתּוֹן, שֶׁהֵם כ"ב אוֹתִיּוֹת
קְטָנוֹת, מִשּׁוֹם שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת
גְּדוּלוֹת וְאוֹתִיּוֹת קְטָנוֹת.
הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטָנוֹת מֵהָעוֹלָם
הַתְּחִתּוֹן, וְאוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת מְאוּתוֹ
עוֹלָם הַבָּא.

בב"ר הן גדולות. הן גדולות
בְּעֶצְמָן. כְּאֲשֶׁר (א) בְּאוֹת יְחִידוֹת
הֵן גְּדוּלוֹת (קָר וְנִקְבָּה פְּשׁוּטִים).
שְׁכָאֲשֶׁר הֵן לֹא פְּשׁוּטוֹת יוֹתֵר, הֵן
בְּאוֹת כָּל אוֹת וְאוֹת בְּמִרְכָּבָה
הִרְאִינָה לָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּבַח שֶׁל הַשְּׂבַח
שֶׁהֵם אוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׂבַח: אֵל אֲדוֹן
עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים, בְּרוּךְ וּמְבֹרָךְ
בְּפִי כָּל נִשְׁמָה. אֵלֹה אוֹתִיּוֹת
בְּחֶמֶשׁ חֲמֵשׁ תְּבוּת, שֶׁהֵן חֲמֵשׁ
שְׁעָרִים שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא.

שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת שְׁבַסְפוֹף -
ש"ת. הֵן בְּשֵׁשׁ שֵׁשׁ תְּבוּת, שֶׁהֵם
שֵׁשׁ צְדָדֵי הָעוֹלָם הַבָּא, וְיוֹצֵאוֹת
מִשֵּׁם כְּמוֹ: שְׂבַח יִתְּנוּ לוֹ כָּל צָבָא
מְרוֹם. תְּפַאֲרַת וּגְדֻלַּת שְׂרָפִים
וּאֲוֹפָנִים וְחִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ.

א"ל שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּשֵׁשׁ שֵׁשׁ שְׁתֵּי
אוֹתִיּוֹת רֵאשׁוֹנוֹת בְּחֶמֶשׁ חֲמֵשׁ.
כָּל שְׂאֵר הָאוֹתִיּוֹת שְׂבַאֲמַצֵּע, כְּלֵן
בְּאַרְבַּע אַרְבַּע, מִשּׁוֹם שֶׁהֵן בְּסוּד
הַמִּרְכָּבָה הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁהֵן אוֹתִיּוֹת
רֵאשׁוֹנוֹת וְאוֹתֵן שְׁבַסְפוֹף, הֵן
שְׁלֵמוֹת כ"ב הָאוֹתִיּוֹת, מִשּׁוֹם
שֵׁשׁ בְּהֵן כ"ב תְּבוּת כְּנֻגַד כ"ב
הָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת. נִשְׂאָרוֹ
שְׂמוֹנֶה עֶשְׂרֵה אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת
שְׁעוּלוֹת בְּמִרְכָּבוֹתֵיהֶן לְאַרְבַּע
אַרְבַּע, לְשִׁבְעִים וּשְׁתֵּים תְּבוּת,

לְשֹׁלֹמֹה, לְמַלְכָּא דְשְׁלֹמָא דִּילֵיהּ, מִתְּמָן
וְלְהַלְלָא, (ישעיה מה) יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עוֹשֵׂה
שְׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת הַכֹּל. וְהָא אֲתַעְרָנָא בֵּיהּ,
וְאֲתַעְרוּ חֲבֵרֵינָא דְהִנְי אֵינּוּן תִּיקוּנֵין דְעֲלָמָא
עֲלָאָה. (אל אדון).

א"ל ב"ר ר' : תְּקוּנֵי דְעֲלָמָא תְּתַאָּה, דְאֵינּוּן
עֲשָׂרִין וְתָרִין אֲתוּן זְעִירִין, בְּגִין דְאִית
אֲתוּן רְבִרְבָן, וְאֲתוּן זְעִירִין. אֲתוּן זְעִירִין,
מֵעֲלָמָא תְּתַאָּה. אֲתוּן רְבִרְבָן, מֵהֵוּא עֲלָמָא
דְאֲתִי.

בב"ר אֵינּוּן רְבִרְבָן, אֵינּוּן רְבִרְבָן בְּגִרְמִיּהוּ.
כד (א) אֲתִיּוֹן יְחִידָאִין אֵינּוּן רְבִרְבָן (ב"א
דבר ונקבא פשיטון) דְכַד לֹא פְּשִׁיטָן יוֹתֵר, אֵינּוּן אֲתִיּוֹן
כָּל אֶת וְאֶת בְּרִיתִיכָא דְחִזִּי לֵיהּ, כְּגוֹן שְׂבַחָא
דְשִׁבַּת דְאֵינּוּן אֲתוּן דְשְׂבַח, אֵל אֲדוֹן עַל כָּל
הַמַּעֲשִׂים, בְּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל נִשְׁמָה. אֵלִין
אֲתוּן בְּחֶמֶשׁ חֲמֵשׁ תִּיבִין, דְאֵינּוּן חֲמֵשִׁין
תְּרַעִין דְעֲלָמָא דְאֲתִי.

תְּרִין אֲתוּן אַחֲרֵינִין דִּי בְּסוּפָא: ש"ת. אֵינּוּן
בְּשִׁית שִׁית תִּיבִין, דְאֵינּוּן שִׁית סְטָרִין
דְעֲלָמָא דְאֲתִי, וְנִפְקִי מִתְּמָן. כְּגוֹן: שְׂבַח יִתְּנוּ
לוֹ כָּל צָבָא מְרוֹם. תְּפַאֲרַת וּגְדֻלַּת שְׂרָפִים
וּאֲוֹפָנִים וְחִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ.

א"ל תְּרִין אֲתוּן, בְּשִׁית שִׁית תְּרִין אֲתוּן
קְדָמָי, בְּחֶמֶשׁ חֲמֵשׁ. כְּלֵהוּ שְׂאֵר
אֲתוּן דִּי בְּאֲמַצְעִיתָא, כְּלֵהוּ בְּאַרְבַּע אַרְבַּע,
בְּגִין דְאֵינּוּן בְּרִזָּא דְרִיתִיכָא עֲלָאָה, דְאֵינּוּן
אֲתוּן קְדָמָי וְאֵינּוּן דְבְּסוּפָא, אֵינּוּן שְׁלִימוֹ
דְעֲשָׂרִין וְתָרִין אֲתוּן, בְּגִין דְאִית בְּהוּ עֲשָׂרִין
וְתָרִין תִּיבִין, לְקַבֵּל עֲשָׂרִין וְתָרִין אֲתוּן
עֲלָאִין. אֲשַׁתָּארוּ תְּמַנְיָסָר אֲתוּן אַחֲרֵינִין, דְקָא
סְלָקִין בְּרִיתִיכֵיהוּ לְאַרְבַּע אַרְבַּע, לְשִׁבְעִין
וְתָרִין תִּיבִין, דְאֵינּוּן רִזָּא דְשְׂמָא מְפָרֵשׁ,

גְּלִיפָא קְדִישָׁא דְשַׁבְעִין וּתְרִין אַתְוּון, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְתַעֲטֵר בְּהוּ. וּשְׁמָא דָא, אִיהוּ מְעַטְרָא לְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְסָלִיק בְּרִזָּא דָא, לְאַתְעֲטָרָא בְּהוּ גּוּ שְׁלִיחוּתָא (דְקַמְרִית) דְשַׁכְיִנְתָּא. וְסִימְנִיד דְאֵלִין אַתְוּון, דְקָא מְתַעֲטְרֵן בְּשַׁבְחָא עֲלָאָה, דָּא קְדַמְאֵי וְסוֹפֵי, דְסִלְקִין בְּעֲטְרִייהוּ אֵינּוּן א"ת ב"ש. אֶלְף בְּחַמֵּשׁ. תִּי"ו בְּשִׁי"ת. בֵּית בְּחַמֵּשׁ. שִׁי"ן בְּשִׁית. בְּגִין כֶּף רְזָא דָא"ת ב"ש (דף ק"ב ע"ב) כִּלְלָא דְעֲשָׂרִין וּתְרִין אַתְוּון, דְאֵינּוּן עֲטָרָה דְתַלְתִּין וּתְרִין שְׁבִילִין. (ס"א דְשָׁמַךְ קְדִישָׁא).

שְׁהֵן סוּד הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, דְקִיקָה קְדוּשָׁה שֶׁל שַׁבְעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַעֲטֵר בָּהֶן, וְהַשֵּׁם הַזֶּה מְעַטֵּר אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְעוֹלָה בְּסוּד זֶה לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם תוֹךְ הַשְּׁלִיחוּת (שֶׁל אֲדָנָי) שֶׁל הַשְּׁכִינָה.

וְסִימְנִיד שֶׁל אֱלוֹהֵי הָאוֹתִיּוֹת שֶׁמְתַעֲטְרוֹת בְּשַׁבַּח עֲלֵיהֶן - זֶה רֵאשׁוֹנוֹת וְסוֹפִיּוֹת, שְׁעוֹלוֹת בְּעֲטְרוֹתֵיהֶן אוֹתָן א"ת ב"ש: אֶלְף בְּחַמֵּשׁ. תִּי"ו בְּשִׁשׁ. בֵּי"ת בְּחַמֵּשׁ. שִׁי"ן בְּשִׁשׁ. וּמִשּׁוֹם כֶּף הַסוּד שֶׁל א"ת ב"ש כִּלְלָא שֶׁל כ"ב אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן עֲטָרָה שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים.

וְסִימֵן שֶׁל אוֹתָן אוֹתִיּוֹת אַחְרוֹת שְׁעוֹלוֹת בְּמַרְכְּבוֹתֵיהֶן - ג"ר. מִתְחִיל בְּגִימ'ל וְסִימֵן בְּרִישׁ, וְכִלְלֵן סוּד הַמְּרַכְּבָה הַקְדוּשָׁה. א"ת ב"ש - סוּד הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ. ג"ר - סוּד הַמְּרַכְּבָה הַקְדוּשָׁה שְׁעוֹלָה לְשַׁבְעִים וּשְׁתַּיִם, וְנִעֲשֶׂה מֵהֶם שֵׁם קְדוֹשׁ לְעֲטֹר אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתוֹךְ הַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה. (שְׁכָחוּב תהלים מח) כְּשֶׁמֶךְ אֱלֹהִים כִּן תַּחֲלִתְךָ).

וְכֵן אוֹתוֹ שֵׁם שֶׁל ע"ב כִּלְלוֹל בְּסוּד הָאֲבוֹת, יִמִּיָן וּשְׁמָאל וְאַמְצַע. וְהִיא מְתַעֲטֶרֶת בָּהֶם לְהִיּוֹת שֵׁם קְדוֹשׁ, וְלֹא שֵׁם עֲלִיּוֹן כְּאוֹתָם שְׁמוֹת עֲלִיוֹנִים שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁנֶּאֱחָזִים לְמַעְלָה לְמַעְלָה. וְאֶף עַל גַּב שְׂדֵהוּ שֵׁם עֲלִיּוֹן, אֲבָל הַסוּד שֶׁלוֹ דוּד הַמִּלְךְ שֶׁמְתַעֲטֵר בְּאֲבוֹת.

הַשֵּׁם שֶׁל מ"ב אוֹתִיּוֹת - הַסוּד שֶׁלוֹ הָאֲבוֹת, שֶׁמְתַעֲטְרִים בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. וְהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן בְּמָה שֶׁלְמַעְלָה. (וְעוֹלָה הַסוּד שֶׁלְמַעְלָה לְמַעְלָה, עַד שְׁמֵתַעֲטֵר בְּאֵין סוּף) וְכֵן עוֹלָה וְלֹא יוֹרֵד, וּמְתַעֲטֵר בְּתוֹךְ הַמִּחְשְׁבָה הָעֲלִיוֹנָה. אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁמְכִיר אוֹתוֹ וְנִזְהָר בּוֹ. הַשֵּׁם שֶׁל ע"ב אוֹתִיּוֹת - דוּד

וְסִימֵן דְאֵינּוּן אַתְוּון אַחְרֵינִין דְסִלְקִין בְּרַתִּיבֵייהוּ, ג"ר. שְׁאֵרֵי בְּגִימ'ל, וְסִימֵן בְּרִישׁ, וְכִלְהוּ רְזָא דְרַתִּיכָא קְדִישָׁא. א"ת ב"ש, רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא. ג"ר, רְזָא דְרַתִּיכָא קְדִישָׁא, דְסִלְקָא לְשַׁבְעִין וּתְרִין, וְאַתְעֲבִיד מְנִיֵּיהוּ שְׁמָא קְדִישָׁא, לְאַתְעֲטָרָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, מִגּוּ רַתִּיכָא עֲלָאָה. (דְכַתִּיב, תהלים מ"ח) כְּשֶׁמֶךְ אֱלֹהִים כִּן תַּחֲלִתְךָ).

וְכֵן כֶּף הַהוּא שְׁמָא דְע"ב כִּלְלָא בְרִזָּא דְאֲבָהֶן, יִמִּינָא וּשְׁמָאלָא וְאַמְצַעִיתָא. וְאִיהִי מְתַעֲטָרָא בְּהוּ, לְמַהוּי שְׁמָא קְדִישָׁא. וְלֹאוּ שְׁמָא עֲלָאָה, כְּאֵינּוּן שְׁמָהֶן עֲלֵאִין, דְעֲלָמָא עֲלָאָה, דְאַתְאֲחָדֵן לְעִילָא לְעִילָא. וְאֶף עַל גַּב דְהֵיא שְׁמָא עֲלָאָה אִיהוּ, אֲבָל רְזָא דִילֵיהּ, דוּד מְלָפָא, דְמְתַעֲטָרָא בְּאֲבָהֶן.

שְׁמָא דְאַרְבְּעִין וּתְרִין אַתְוּון רְזָא דִילֵיהּ אֲבָהֶן, דְקָא מְתַעֲטְרֵן בְּעֲלָמָא עֲלָאָה. וְעֲלָמָא עֲלָאָה בְּמָה דְלְעִילָא. (ס"א וְסִלְמָא רְזָא לְעִילָא לְעִילָא, עַד דְאַתְעֲטָרָא בְּאֵין סוּף) וְעַל דָּא, סָלִיק וְלֹא נְחִית, אַתְעֲטֵר גּוּ מִחְשְׁבָה עֲלָאָה. זַפְאָה חוּלְקָא דְמֵאֵן דִּידַע לֵיהּ, וְאַזְדַּהֵר בֵּיהּ. שְׁמָא דְשַׁבְעִין וּתְרִין אַתְוּון, דוּד דְקָא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשכילים יזדהו

כזה

הרקיע

ומצדדיקי הרבים
כמוכבים לעולם ועד

(דניאל יב)

 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר
כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף
כח הוזהר חלק א' 1-34 אור הוזהר מחדש אילול תשע' עד תשנ"א	תקיני הוזהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה	תקיני הוזהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה	תקיני הוזהר עמוד היומי המחולק ל-354 ימות השנה	אדרא רבא וזוטא חלק ב' עם חידושי שלא נראה כמשים הוא	אדרא רבא וזוטא חלק א' נוספו עליו חלק השנה תולדות הרשב"י חלק השנה תולדות הרשב"י חלק השנה תולדות הרשב"י	הררי הוזהר ח' ספרים חלק על כל דף נוספת הרשב"י חלק השנה תולדות הרשב"י חלק השנה תולדות הרשב"י	אורות הוזהר י"ב ספרים חלק השנה תולדות הרשב"י חלק השנה תולדות הרשב"י	מאורות הוזהר ט"ו ספרים חלק השנה תולדות הרשב"י חלק השנה תולדות הרשב"י	אור הוזהר המחולק ל-354 ימות השנה גדולי ישראל והוזהר עריכה של שנה
30' 1000	412' 1000	412' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
 מערכת העיתון	 מערכת העיתון	 מערכת העיתון	 מערכת העיתון	 מערכת העיתון	 מערכת העיתון	 מערכת העיתון	 מערכת העיתון	 מערכת העיתון	 מערכת העיתון